

● — pointa

Máják

Zdeňka Martincová

Maják

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Zdeňka Martincová
Maják – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Ráda bych poděkovala všem přispěvatelům, bez jejichž finanční podpory by tato kniha nevyšla, zejména pak:
Martinu Krahulíkovi.*

Všechny postavy v této knize jsou smyšlené a jejich případná podobnost s existujícími osobami je náhodná. Smyšlená jsou i prostředí, v nichž se děj odehrává.

Maják

*Maják jako paprsek světla, který vás
upozorní na blížící se nebezpečí.*

*Policejní maják, výstražné světlo, jež vás doprovodí
na cestě sem, na okraj společnosti, až na úplné dno...*

1.

Na tomhle místě bylo tak snadné propadnout beznaději. Na místě, kde se vám jen těžko dostává slov podpory a pochopení, zato opovržení, urážek a ran je tu na rozdávání. Může se někdo stát lepším člověkem, když se s ním zachází jako s lidským odpadem? Jako s někým, kdo zklamal společnost a musí být napraven? Jsou lidé ze své podstaty zlí, nebo se jen někdy špatně chovají?

Kristián Doležal pracoval přes dva roky jako strážný v mužské věznici a před pár týdny povýšil na dozorce. Ve svých čtyřiaadvaceti letech to považoval za úspěch. Věřil, že to jednou dotáhne až na ředitele věznice. Vždyť i jejich současný ředitel kdysi začínal jako obyčejný strážný.

Práci s lidmi měl rád a na rozdíl od svých kolegů věřil, že i odsouzení si zaslouží druhou šanci a že mají právo na slušné zacházení, kterého se jim tady dostává možná poprvé v životě. Proč by tu jinak byli? Člověk, s nímž se dobře zachází, přece ve vězení neskončí. Se svým smýšlením si tu ovšem připadal trochu jako outsider. Kolegů se spíše stranil a vztahy udržoval pouze na profesionální úrovni, protože ho jejich hovory popouzely. Někteřím z nich totiž stoupla moc nad vězni do hlavy a podle toho se k nim také chovali. Zesměšňovali je a vyvíjali si na nich vztek. To by on nedokázal.

I když se snažil zachovávat profesionální odstup vůči trestancům, jeden z nich se mu dostal pod kůži. Roman Cína. Dojal ho jeho životní příběh a upřímný zájem o rodinu. Kristiánovi imponovalo, že se Roman snaží o nápravu svých činů a touží vést lepší život. Proto, když ho požádal o pomoc, vyhověl mu. Proč by neměl? Nechtěl po

něm žádné službičky za úplatu ani nic nelegálního, přál si jen dostat příležitost, aby si mohl promluvit se svým synovcem, který byl ubytovaný na stejném oddělení. Měl o něj strach, protože se údajně dal do spolku se špatnou bandou. Na každém kroku ho však doprovázel jeden z kumpánů, a on se tak k němu nemohl dostat.

A proto jim Kristián zprostředkoval setkání v umývárně, přičemž si sám stoupl do dveří, aby jim zajistil potřebné soukromí. Vtom se před ním zastavil jiný vězeň a domáhal se vstupu do místnosti. Nebyl nijak agresivní, přesto v něm vzbuzoval respekt. Dovnitř ho ale pustit nemohl. *Zkusím ho zdržet.* „Tak co, Picasso, jak jde malování? Prý jste se minule umístil? Gratuluju.“

Petr ale nevypadal, že by se chtěl vybavovat. Těšil se do sprchy, neboť na něj dnes vyšla řada. Proč na něm vyzívá? Nikdy předtím se s ním nebavil, alespoň ne takhle neformálně.

Najednou oba zaslechli vyděšený křik a tupou ránu, jako když někdo zprudka narazí do zdi. Vběhli do koupelny, kde Roman Cína svíral svýma silnýma chlupatýma rukama, které vykukovaly z vězeňského mundúru, mladíkův útlý krk. Byl to mohutný chlap, proti němuž ten kluk se světlými vlasy sčesanými na patku a vyděšenýma modrýma očima působil spíš jako dětská popová hvězda než odsouzený zločinec. Byl sotva plnoletý. Jakou měl proti ostřílenému strýci šanci? Nebylo divu, že si tabákem platil za ochranu, jinak by si tu s ním každý vytřel podlahu.

„Myslel sis, že jsem na tebe zapomněl? Tak to ses splet. Já umím být trpělivej, chlapečku.“

Kristián stál na místě jako přimražený. Naprosto ho šokovalo, co viděl. Takový výjev rozhodně nečekal. Sice už podobné bitky zažil a vězně od sebe odtrhával častěji, než by si přál, ale tentokrát to bylo jiné. Tomuhle muži plně

důvěřoval. „Okamžitě ho pusťte a ustupte od něj!“ zařval, jelikož bylo jasné, že Čína nechtěl nikomu promlouvat do duše, ale potřeboval si vyřídit účty a Kristiána k tomu využil. Jak mohl tak hloupě naletět? Sotva povýšil z obyčejného strážného na dozorce a už má po kariéře? Věděl, že z toho bude pořádný průšvih, jestli si někdo pustí pusu na špacír!

Picasso nehodlal ztrácet čas povídáním a vrhnul se mezi zápasící dvojici. Podařilo se mu agresora praštit pod žebra a on pak pod náparem bolesti mladíka pustil. Ten se zhroutil k zemi, držel se za krk a sípal, snaže se popadnout dech.

Kristián přiskočil k vězni a vykázal ho z místnosti. „Odsouzený Číno, odeberte se na celu!“ Všiml si, že po něm Picasso stříhl pohledem. Bude po něm něco chtít výměnou za mlčení? Muselo mu být jasné, o co tady šlo. Měl by si na něj teď dávat pozor? Těžko by někomu vysvětloval svůj dobrý úmysl. V lepším případě by byl za hlupáka, v horším za lháře a patolízala. Přistoupil ke zhroucenému mladíkovi a pomohl mu na nohy. „V pořádku?“

Mládenec jen kývl. Nedokázal ze sebe dostat ani slovo. Krk měl nateklý a stále byl v šoku z nečekaného napadení.

Až teď Kristián zpozoroval, že má ten klučina na krku vytetovaného pavouka. Nejspíš pro štěstí. A dnes mu štěstí opravdu přálo. Mohl totiž dopadnout mnohem hůř.

Dnes šel domů pěšky. Neklidný. Stále se ještě nevzpamatoval z toho... incidentu. Měl by to nahlásit, nebo prostě doufat, že to v klidu přejde? Jakmile zavřel oči, spatřil obličej toho chlapce a slyšel jeho sípavý dech. *Kvůli mojí naivitě, mojí hlouposti...* Svíral ruce v pěst. Možná by se nic hrozného nestalo, kdyby přiznal své pochybení, byl ale ochotný to riskovat?

V tu chvíli slíbil sám sobě, že nic takového už se mu nikdy nestane!

2.

Petr stál na dvorku stranou od ostatních vězňů a prsty se dotýkal drátů. Pohled na postavy ve stejném oblečení, jak se procházejí, postávají nebo si povídají, už ho za ty roky nechával chladným. Zvykl si a přizpůsobil se. Vzhlédl k blankytnému nebi a vtom mu bleskla hlavou vzpomínka na den, kdy se tu ocitl...

Tenkrát mu bylo pětatřicet let a přišel o všechno. Připadal si jako ve zlém snu, ze kterého se nedokázal probudit. Nesl si několik věcí osobní potřeby, jež dostal na přiděl, a se skloněnou hlavou následoval dozorce, který ho vedl do cely. Pro příštích šestnáct let bude žít ve věznici s ostrahou. Nebo spíš přežívat. On už pro sebe stejně víc nežádal. Hlavně že ony jsou v pořádku. Alespoň to ho těšilo. Že z toho zlého vzešlo něco dobrého.

Vpustili ho do místnosti, kde byli další tři vězni. Odsouzení za brutální zločiny stejně jako on. Zírali na něj. Prohlíželi si ho, jako by ho odhadovali. Budou s ním potíže, nebo ho bez problémů zvládnou? Raději opět sklonil hlavu. Doufal, že si ho nebudou všimnout. Že se tu nějak společně snesou. Když

se bude držet stranou, nechají ho být.

Těžké kovové dveře se zavřely, až to zadunělo. Klíč zachrastil v zámku. Upíral na ně zrak, na to malé okénko v nich, právě teď zakryté, a jen obtížně krotil touhu do nich kopnout. Kde je klika? Zavřel oči a ztěžka dýchal, pokoušela se o něho panika. Teď o tom, kdy odsud smí odejít, rozhodují druzí! Dokáže si na to zvyknout, nebo dřív přijde o rozum?

Jeho spoluvězni vedli zvláštní debaty, nad kterými jen kroutil hlavou. Kam se to dostal? Jak se tohle všechno vlastně seběhlo? Nemělo cenu nad tím přemýšlet, na všechno už bylo pozdě.

„Žádal sem o to propuštění a zas mi ho nedali, sráči! Za to stejně může ten buzerantskej právník. Zvoral to, a proto hniju v týhle díře!“ stěžoval si Jarda. Byl vysoký, mohutný, a jakmile nebylo po jeho, oháněl se pěstmi.

„Já myslím, že kvůli vraždě toho pumpaře,“ kontroval mu Pavel, o něco menší a o něco méně vznětlivý muž. Drželi ale pospolu a nebylo radno se jim plést do cesty.

„Neměl mě srát!“

„No jasně.“

Plácli si a rozřehtali se.

Petrovi přejel mráz po zádech. Mluvili o vraždě jako o běžné věci. Copak nemají žádné svědomí? Opravdu je tak snadné vzít někomu život a pak o tom žertovat? Svalovat vinu na právníka? I když jeho zlobu vlastně trochu chápal. I on svému právníkovi důvěřoval. A jak to dopadlo...

Jarda zahlédl, jak Petr kroutí hlavou. „Nějakej problém?“ zeptal se ho s nepříjemným zavrčením.

„Ne,“ vrtěl dál vehementně hlavou. Proč s tím nemůžu přestat? „Všechno v pohodě.“

Jarda vstal a stoupl si k němu tak blízko, až se jejich nosy téměř dotýkaly. „Mě by ale zajímal tvůj názor. Co si ty myslíš o právnících?“

„Nic.“

„Ty si nemyslíš, že sou svině?“ Zíral mu do očí.

Rozbušilo se mu srdce. Přesně takové situaci se toužil vyhnout. Jak z toho ven bez úhony? Nechtěl se dostat do dalších potíží. „Jasně, jsou to svině,“ odpověděl a doufal, že ho už nechá být. Marně.

„Takže i ty seš svině?“

„Prosím?“

„I ty seš svině. Seš přece právník, nebo ne? A nelži mi, chlapečku, to nemám rád!“ Třel si pěst o dlaň, až to šustilo, a jeho výraz se zdál ještě děsivější.

„Jsem právník. Jsem svině.“

„Dobře. Tak se mnou určitě budeš souhlasit, že svině si zaslouží být potrestaná, že jo?“

„Jo.“ Tušil, že bez šrámu se to neobejde. Snad to budu mít brzy za sebou, pomyslel si, zavřel oči a čekal, co přijde.

Jarda ho chytl za temeno a jejich čela se dotkla. Pak zašeptal: „Hodnej kluk. Neboj, bude to rychlý. Spolupráce si cením.“ Jen to dořekl, napřáhl se a pravačkou ho praštil do zubů.

Jako by měl pěst z oceli. Petr se skácel k zemi a najednou ho obestřela tma.

Chytil se za hlavu. Fyzická bolest ho zaplavila jako lavina a roztřásla mu tělo. Pak se objevil vztek – ochrana před pocití prázdnoty a osamělosti. Reakce na porážku, kterou kdysi utržil, a na fakt, že se nechal tak snadno a rychle připravit o svou důstojnost neznámým... člověkem. Zločincem! Sakra!

Zavřel oči a zhluboka dýchal. Nádech, výdech, nádech, výdech, nádech... a výdech. Jakmile se dokázal upokojit, ponořil se znovu do vzpomínek...

Když se tenkrát probral z mrákot, něco bylo jinak. Ta